

SZEGED — A SZOMSZÉD VÁROS

Szegedet – a szomszéd várost – azt gondolnánk, nem kell különösebben bemutatni a vásárhelyieknek, hiszen nyilván gyakran megfordulnak a „napfény városában”.

A lap olvasóinak szánt írás azonban nem a turistacsalogató vonzerőkre, hanem inkább a rejtettebb kulturális és művészeti értékekre, a város szellemi mindennapjaira szándékozik felhívni a figyelmet: a város műemlékeire, múzeumainak kínálatára, kiállításaira, a galériákra, képzőművészetére.

A szerkesztőség megtisztelő kérésére egyfajta szellemi kalauz szerepére vállalkozom legszívesebben, elfogultságaimmal együtt, mivel ezen a virtuális városstétán elsősorban a képzőművészet és az épített környezet kerül látómezőnkbe.

A FOGADALMI TEMPLOM

KULTÚRÁK METSZÉSPONTJÁBAN

A mai nagyváros szellemi arculata több évszázados történelmi fejlődés eredményeként alakult ki. Ez a régió, a délkeleti országrész eltérő kultúrák, vallások, földrajzi térségek találkozóponja. A megyeközpont, Szeged, a 19. században fejlődött igazi európai nagyvárossá, Kolozsvár, Kassa, Zágráb és a többi Kárpát-medencei nagyváros méltó társává. Az 1879-es újjáépítés alkalmával nemcsak a modern körtas-sugárutas városszerkezet épült ki, hanem minden olyan intézmény is, ami az európai normák szerinti nagyvárossá tehetné Szegedet.

Imponálóan gazdag és változatos szellemi arculatot rajzol meg a fontosabb intézmények, kulturális és művészeti mozgalmak, műhelyek pusztá felsorolása is. Itt épült meg 1883-ban a környék első kőszínháza, mára a fővároson kívül az egyetlen operát, prózát, balettet és szabadtéri színházat is magában foglaló teátrum. Könyvtárai, múzeumai, levéltárai a térség legnagyobb ilyen intézményei. A kolozsvári egyetem idetelepítésével pár évtized alatt egyetemi várossá lett, ma már a felsőfokú képzés világszerte jegyzett egyeteme a szegedi. A tudományterületek közül ez a térség a matematika, a biológia és a biotechnológiai kutatások fellegvára. Számos tudóst, jeles gondolkodót indított útjára megyénk, talán a legismertebb közülük a szegedi Nobel-díjas Szent-Györgyi Albert.

F. Dömötör M.

SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM JÓZSEF ATTILA TANULMÁNYI ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT

A két világháború közötti időszak különösen kedvezett Szeged szellemi felvirágzásának.

Püspöki székhely lett a város, felépült a Fogadalmi templom, és szépséges koszorúként köré települtek az új egyetemi épületek, a tér arkádjai alatt lelt otthonra a magyar szellemi élet nagyjainak szoborpanteonja. A téren 1931 óta csillagtetűjű színház, a Szabadtéri Játékok működik, világnagyságokat sorakoztatva színpadára.

Ebben a városban alakult ki a vidéki Magyarország talán legfontosabb irodalmi központja. A városkép mai, emberléptékű arculatának kialakulásához adott formát a városlakók polgárius kulturált-sága, tehetősége, ízlése, amiért ma Szegedet „palotás városként”, a „szobrok városaként” és a nyári színházra gondolva „fesztiválok városaként” emlegetik, de kutató intézményeire, egyetemére utalva „tudásközpontként” is.

F. Magister

A DÓM TÉR A DÖMÖTÖR-TORONNYAL

A PALOTÁK ÉS SZOBROK VÁROSA

Elsőként a város vizuális arculatát meghatározó elegáns palotáiról meg az utcákon, tereken számos helyen előbukkanó pompás szoborairól szólnék. A kora délelőtti napsütésben pompázatos látványt nyújt a Stefánia híres palotasora. A Belvárosi hídfőben balról a bátyaszerűen tekintélyes Tóth Péter-palota, jobbról az ékes-díszes Milkó-palota tekintélyt, eleganciát sugárzó kapuzatként fogadja a városba érkezőket. A Tisza felé fordulva a múzeum remek arányú klasszicizáló épülete látszik. Akár görög templomnak is hihetnénk, a 19. század klasszikus értékeit tisztelő ízlésének figyelemre érdemes példája ez az épület, a Móra Ferenc Múzeum működik falai között. Igazi 19. századi nagypolgári utcakép tárul föl előttünk a Stefánia szépséges homlokzatú palotasorán, amelyből Bécszet idéző ékességként domborodik elő a nemzeti színház gazdagon tagolt, szobordíszes épülete. És mindjárt utána következik a szépséges szecessziós Deutsch-palota mázas kerámia-díszével. A déli verőfényben felragyog a Kass Szálló párizsiasan nagyvonalú és elegáns épülettömbje, méltóképpen megkoronázva a pompázatos látványt. Igazi lírai szölam ebben a látványözönben Erzsébet királyné szépséges márványszobra, tőle távolabb pedig Dankó Pista hegedül márványhangszerén.

Mi szegediek úgy tartjuk, hogy a város fóruma, közigazgatásának és pénzügyének központja, a Széchenyi tér hazánk egyik legszebb tere. Legfőbb ékessége a Városháza, amely Lechner Ödön és Pártos Gyula tervei alapján nyerte el 1883-ban Mária Terézia korabeli neobarokk stílusban mai arculatát. Mellette a Béház visszafogott eleganciája és a Zsótér-ház hatalmas nyugalmat árasztó klasszicizmus felragyogtatja a csipkés-bodros Városháza barokkos lobogását. A mintaszerűen parkosított teret gyönyörű eklektikus paloták keretezik, a Takaréktár utca torkolatában mindjárt három is, majd a Bíróság tekintélyes épülete, távolabb a Postapalota, az új Zsótér-ház, majd az Aigner-ház, a Kárász utca torkolatában a kereskedői tehetőség pompás emlékműve, a Kiss Dávid-ház látszik. Bennük ma bankok működnek.

A tér árnyas térségein szép szobrokra találunk. A Városháza előtt az Áldást hozó és a Romboló Tisza allegóriái (Pásztor János) rimelnek az épület barokkos épületére, a közelben Szent István és Gizella szoborkettőse (Kligl Sándor) és Melocco Miklós sokat vitatott Klebelsberg-emlékműve a kortárs köztéri szobrászatot képviseli. A legújabb emlékmű, egy kiváló lovas szobor, a városalapító tisztébe emelt IV. Bélának tiszteleg. (Tóth Béla-Tóth Dávid, 2010) A Széchenyi tér Tisza felőli része viszont a 19-20. század fordulójának mindmáig a legegységesebb szoboregyüttesét fogadta magába. Akkoriban a maitól eltérő szemlélet uralkodott az emlékműszobrászatban, ám e „korszakos” művek tökéletesen kifejezték állítóik hőskultuszát, és stílusukkal szervesen illeszkednek a tér építészeti együttesébe is.

A századelő szobrászatának jellegzetesen megformált szobrai nemzetünk nagyjainak állítanak emléket. A haza bölcsének, Deák Ferencnek (Zala György) készített szobrot, talapzatán a nemzet sorsáért való aggódását kifejező híres mondásával. A legnagyobb magyart, Széchenyi Istvánt Stróbl Alajos márványszobra délceg tartásban ábrázolja. Egyedülálló módon újjáépítését zseniálisan elvégző mérnökeinek is itt rótták le tiszteletét a város polgársága, Tisza Lajosnak (Fadrusz János, Rollinger Gál Rezső) és Vásárhelyi Pálnak (ifj. Mátrai Lajos, Pásztor János).

A KÁRÁSZ UTCA

Az ezredforduló tájékán újult meg a belváros, a Kárász utca meg a Klauzál tér. A városképformáló beavatkozásokat siker kísérte, amit nemcsak a városlakók fogadtak be végül, hanem az uniós Európa Nostra-díj is elismert. A Kárász utcának a város főterébe torkolló bejáratánál elhelyezett „Salve” – szobrok reneszánszos ízlésű promenád-szobrok, jókedvet, bohókás hangulatot köztérre varázsoló alkotások. A Kárász utcának másik végződésénél látható a másik sétatér-szoboregyüttes, az Utcai zenészek Kligl Sándor alkotta csoportja amely viszont ezredvégi polgári miliőt teremt „eurokonform” szegedi változatban.

A gyalogoskorzó gyöngyszeme a Klauzál tér, amely bensőséges, mediterrán hangulatával akár egy olasz városkában is lehetne. Szép homlokzatú bérpaloták szegélyezik, földszintjükön üzletekkel.

RÓNA JÓZSEF KOSSUTH SZOBRA A KLAUZÁL TÉREN

Újabban egész udvarokat, épületbelsőket alakítottak át, üzletek, kávézók, galériák várják itt a látogatókat és a vevőket.

A híres Virág cukrászda terasza a szegediek és az ide érkező vendégek kedvenc találkozó helye. Róna József Kossuth szobra 1902-ből, a legkorábbiak közül való. A kormányzó daliás érc alakja a szabadságharc megszentelt helyszínén, a toborzóbeszédtől egykoron visszhangos téren áll. A szobor talapzatára a lelkesült szónok híressé vált szavait vésték: „Szegednek népe, nemzetem büszkesége”.

A Dugonics tér az egyetemi negyed kapuja. Szinte uralja a teret az egykori Főreáltanoda, a remekül felújított egyetemi széképcső, amely 1872-ben épült, kora eklektikus, neoreneszánsz stílusjegyekkel. Lefedett belső udvarában remek kiállítóhely létesült. A zenélő Árvízi szökőkút „agórája” mindig népes az itt ücsörgő, elidőző fiataloktól. A tér másik felében árnyas fáktól körülveve, a tér zajától távolabbi térfél csendjében húzódik meg Szeged legelső köztéri szobra, Izsó Miklós Dugonics Andrást ábrázoló alkotása.

A „szobrok városában” művészi és történeti szempontból is értékes emlékművek révén érdemel figyelmet Az Aradi Vértanúk tere. Ide került az 1848/49-es szabadságharc emlékműve 1896-ban, amely a közeli szőregi csata hőseinek emlékoszlopa, majd ide helyezték át 1930-ban II. Rákóczi Ferenc fejedelem ifj. Vastagh György alkotta pompás lovas szobrát. Itt épült föl az Aba-Novák freskóval ékesített Hősök kapuja, amelynek freskói 2001-ben kerültek napvilágra vakolat-fogságuk alól. Avatott restaurátorcsoport dolgozott a Rákosi-korszakban vakolat alá száműzött freskókon, Aba-Novák Vilmos 1937-ben festett lélekbemarkoló háborús víziót megjelenítő alkotásán. Tizenkétezer első világháborús szegedi hősi halott emléket idézi meg ez a maga nemében egyedülálló és művészileg értékes emlékek. Az innen nyíló Rerrich téren áll a Kolozsvári testvérek sárkányölő Szent György lovag szobrának másolata, és itt látható Melocco Miklós sokrétű szimbolikájú és művészileg értékes alkotása, az 1997 októberére elkészült 1956-os emlékmű.

SZÖKŐKÚT JUHÁSZ GYULA VERSSORAIVAL...

F. Móra Ferenc Múzeum

MÓRA FERENC MÚZEUM

A Dóm tér igazi európai középvárosi hangulatot áraszt. Ékessége, a Szent Dömötör-torony a 12. század második feléből származik, román, kora gótikus stílusú. Érdemes alaposan szemügyre venni minden részletét. Égbeszökkenő tornyaival messzi földön ismert látvány a Fogadalmi templom. Szeged polgárai megfogadták, hogy az 1879-es nagyárvízet követő újjáépítés emlékére székesegyházat emelnek. Schulek Frigyes terveit Foerk Ernő véglegesítette, 1930. október 24-én szentelték föl a Magyarok Nagyasszonya tiszteletére. Latin kereszt alaprajzú, háromhajós szobrokkal, domborművekkel, freskókkal, mozaikkal, színes üvegablakokkal gazdagon díszített templom, Szeged városképének meghatározó épülete. Kupolájában és a kereszthajó falfelületein Patay László Árvízi freskóit, valamint a Szent Gellért életéből vett jelenségeket feltétlenül meg kell nézni.

A „szobrok városa” címet a Nemzeti Emlécsarnok létesítésekor érdemelte ki a város. Szeged büszkesége, hogy itt lelt végleges otthonra a magyar nemzet szellemi nagyjainak emlékhelye. Gróf Klebelsberg Kunó kultuszminiszter ötlete nyomán Rerrich Béla, a Dóm tér építésének elképzelései szerint készült el 1930-ban. A nemzet legjelesebb szellemiségei, tudósok, művészek, írók, költők, történelmi személyiségek portréi láthatók itt, százhárom értékes szobor, dombormű. Változatos stílusokat bemutató, sokszor igen szépen megfaragott, megmintázott portrékat találunk itt, akár egy állandó, szabadtéri szobortárlatként is érdemes felkeresni. A remekművű építészeti környezetben látogatható emlékműegyüttes nemzeti kultúránk historikus zarándokhelye, a magyar szellem életre valóságát hirdeti.

SZECESSZIÓS EMLÉKEK

No, igen, a szecesszió szegedi remekei... Csak a legfontosabbakat vegyük sorra. A Reök-palota egyedülálló építészeti érték. A szecessziós épületek között európai összehasonlításban is remekműnek számít, 1906–1907 között épült. Alkotója Magyar Ede, aki különleges érzékeléssel álmotda architektonikus formákba az építető, Reök Iván vízügyi mérnök hivatását megjelenítő vízi- és növényvilágot. Az egész homlokzat olyan, mint egy hatalmas dombormű, a díszítmények szinte összenőttek az épület szerkezetével: egy békés, csendes tópart nyugalalmát és változatosságát árasztja magából.

Az épület ma a város művészeti életének központja, amelyben mai igényeknek megfelelő képtárat alakítottak ki, de falai között zenei előadások, irodalmi, színházi produkciók is helyet kapnak. A többfunkciós kulturális célra átalakított „Reök-palota”, a „Regionális Összművészeti Központ”, a Szegedi Szabadtéri Játékok és Fesztivál Kht. üzemeltetésében működik. Az Új zsinagógát a közeli Jósika utcában találjuk meg, gyönyörűséges kupoláját hamar felfedezhetjük a városképben.

Baumhorn Lipót tervei alapján 1900-1903 között épült eklektikus, szecessziós stílusban, keleties és mór stílusjegyekkel. Hatalmas méretek, vibráló mozgalmasság, tobzódó formavilág jellemzi a legnagyobb közép-európai zsinagógát. Belső díszítványei iparművészeti remek, Löw Immanuel főrabbi szellemi iránymutatásai alapján készültek.

A Stefánián látható Deutsch-palotáról szólva Bakonyi Tibort idézem: „A homlokzat tagolása egy szonáta térbe merevített változatának is felfogható, annyira érzékletesek, plasztikusak ritmusképletei.” Méretes ékszerdoboz is lehetne, de minden felesleges cafrang nélkül. Lechner Ödön tervei alapján készült, erre azonnal ráismerni, hiszen magán hordozza Lechner építőművészetének fontosabb stílusjegyeit, magyaros stílusát. A Gróf-palotát a Tisza Lajos körúton láthatjuk, a több utca torkolatából képződött kisebb tér legfőbb ékessége ez a pompás, keleties hatásokat, súlyos homlokzati formai tételeket, magyarost a keleti ornamentikával összebékítő bérpalota.

KORTÁRS KÉPZŐMŰVÉSZET

Talán a táj és az itt élő népesség lehetett hatással a tájék képzőművészetének alakulására, hiszen elsősorban Hódmezővásárhely festőhagyományainak köszönhetően az alföldi piktúra realista törekvései itt gyökereznek a legmélyebben. Aki másként gondolta a képzőművészet alakulását, az eltávozott innen, a nemzetközileg is számon tartott szegedi képzőművészek közül így Csáky József és Moholy Nagy László pályakezdése fűződik csupán a városhoz. Mesterekben, jó festőkben persze sohasem volt itt hiány. Zombory Lajos, Tölgyessy Artúr, Kacziány Ödön, a Vastagh-művészdinasztia itteni működése mellett a 19/20. századfordulón számos festő tevékenykedett a városban: Tóth Molnár Ferenc, de legfőképpen Nyilassy Sándor és Károlyi Lajos említendő, akik mintegy fémjelzik működésükkel a korai idők képzőművészetét. Endre Béla itt született, a gyűjtőknek jól csengő nevek működtek itt: Balogh Margit, Hódi Géza, Heller Ödön, Cs. Joachim Ferenc, Szöri József, Papp Gábor, Tardos-Taussig Ármin.

A két világháború közötti időszakból Dinnyés Ferenc, Parobek Alajos, Vadász Endre, a „Szegedi Fiatalok” csoportjából a grafikus Buday György munkássága említhető példaként.

REÖK-PALOTA

FEKETE HÁZ ▶

A háború időszakát követő évtized szegedi képzőművészetében a modern szemléletű piktúra alapjait a meghatározó mesterek már a két világháború közötti időszakban megteremtették: Dinnyés Ferenc, Dorogi Imre, Erdélyi Mihály, Vlasics Károly és Vinkler László, illetve a szobrász, Tápai Antal említhető. A szegedi képzőművészet háború utáni korszakának vitathatatlanul a legkiemelkedőbb alakja Vinkler László (1912–1980). Munkásságának utóélete hozta meg igazán az őt megillető elismertséget. A festő, pedagógus, esztéta, művészeti író működést is folytató, akadémikus tanulmányok alapján képzett alkotó az absztrakt expresszionizmus körébe tartozó irányzatok sajátos változatait alkalmazta művei megalkotásában. A múlt század szegedi alkotói között lezárult életművükkel maradandó értéknek számít Zoltánfy István, Dér István festők és Tápai Antal szobrász munkássága.

A képzőművészek hagyományos szervezeti keretei 1990-ben felbomlottak, vagy teljesen átalakultak. Az egykori Művészeti Alapból és a Képző-és Iparművészek Szövetségéből alakult utódszervezetből alakult meg Szegeden a legjelentősebb művészcsoport, a Szög-Art. Szeged képzőművészete stílusosan sokrétű, és a műfaji képviselőket illetően is változatos, hiszen itt nagy számban alkotnak szobrászok, közöttük kitűnő érmészek, grafikusok, fotósok, iparművészek. A város két országos képzőművészeti seregszemlének is házigazdája, a Szegedi Nyári Tárlat és a Táblaképfestészeti Biennálé évente váltja egymást.

A nyolcvanas évtizedben megerősödött egy lírikussá, nosztalgikussá szelídülő, de közösségi, természeti, lételméleti problematikákat boncolgató, esztétizáló festészetet valló lírai expresszív festői szemléletű alkotói kör, amely jelentősen módosította a rendszerváltás előtti Szeged képzőművészeti karakterét. Ennek vezéralakjai Pataki Ferenc és Novák András. Ehhez a körhöz tartozik a fiatalabb nemzedékből Sinkó János, Sejben Lajos, Darázs József. A kortárs szobrászatot többen is magas színvonalon képviselik, itt él és alkot Kligl Sándor, Kalmár Márton, Popovics Lőrinc, továbbá érmészekként is jegyzett alkotók, mint Tóth Sándor, Fritz Mihály, Lapis András, a restaurátor-szobrász Bánvölgyi László. Szeged képzőművészetének utóbbi három évtizede meghozta azt a fejlődést, amely révén a város kiállításai, képző műhelyei és egyes alkotók munkássága révén a hazai kortárs képzőművészet fontos vidéki központja lett.

KIÁLLÍTÁSOK, GALÉRIÁK

A városban évtizedekig működött a múzeum kezelésében a Horváth Mihály utcai Képtár. 1962 nyarán innen indult útjára a máig is fontos országos képzőművészeti kiállítási fórum, a Szegedi Nyári Tárlat, amelyet évente rendeztek meg 1982-ig, a Táblaképfestészeti Biennálé megindításáig. Ma mindkettő a Reök-palotában kapott új otthon.

A szegedi képzőművészet arculatának alakulását három, helyben működő képző műhely határozta meg. Talán a legfontosabb ezek közül a szegedi tehetséggondozás több mint 50 éve működő bázisa, a Szegedi Tanárképző Főiskola Rajz-művészettörténet tanszéke. Elsősorban festőket segített pályára, köztük számosan Szegeden maradtak. A Vlasics-féle szabadiskola örökébe lépő Tábor utcai képzőművész körből főként szobrászok kerültek pályára, míg a Tömörkény István Művészeti Gimnázium és Ipari Szakközépiskola a középfokú képzőművészeti képzés egyik legrangosabb vidéki bázisa lett. A Tömörkény-műhely neveltje több száz, közülük jelentős hazai és nemzetközi karriert elért festő, szobrász és grafikus, iparművész, építész.

A galériák szervezetében a legrégebben a Képcsarnok Vállalat Kárász utcán megnyitott galériája, a Gulácsy Terem működik. A város művelődési házai – különösen a Bartók Béla Művelődési Központ és hálózata – aktív szereplője a kiállítási életnek. A Bartókban 1980-tól 2008-as megszüntetéséig működött a „B” Galéria, amely főként a kortárs progresszív művészetet favorizálta. Fontos kortárs bázis Vár utcai Kass Galéria, amely 1985-ben történt megnyitása óta a hazai kortárs képzőművészet emblematikus fóruma lett. A galéria alapítója Kass János, szegedi születésű, nemzetközi rangú grafikusművész, aki grafikáiból és az általa tervezett könyvekből álló gyűjteményét szülővárosának adományozta, ennek gazdag kínálatából időnként megújuló állandó kiállítás keretében kaphat ízelítőt a nagyközönség.

A kiállítóhelyek, kisebb kortárs galériák közül érdemes megnézni a Belvárosi mozi emeletén működő Belvárosi Kamara Galéria, a Klauzál téri Volksbank Zrt. szegedi bankfiókjának és a DÉMÁSZ-székház, újabban pedig a TIK egyetemi központ és a Dugonics téri főépület aulájának bemutatóit. Magánvállalkozók által alapított műkereskedés több is van, kortársakat a Hajnóczy utcai Ormay Galéria forgalmaz. A város képzőművészeti kiállítási kínálatának zászlóshajója a 2007-ben megnyitott REÖK-palota. Korszerű követelményeknek megfelelően átalakított kiállító termei közel nyolcszáz négyzetméteren a hazai és a nemzetközi kortárs képzőművészet értékes és aktuális bemutatóinak adnak helyet.

SZEGEDI KINCSESTÁR — A VÁROS MÚZEUMAI

Népszerűek ma a múzeumok, hiszen a kultúra templomai sajátos reprezentációját adják a szellemtörténetnek: nemcsak a gazdagság, a tehetőség, hanem a kultúra, a polgári igényesség, a hagyománytisztelet kifejezői is. Szerencsés város Szeged, mert múzeuma a város szívében hívogat széles, napsütötte lépcsősorával. A szegedi Móra Ferenc Múzeum 1894-ben nyitotta meg kapuit. Régészeti, néprajzi gyűjteményei különösen gazdagok, a természettudományos gyűjteménnyel együtt a legnagyobbak közé tartoznak az országban. A Fekete Ház ad otthont a legújabb kori történeti gyűjteménynek és az irodalomtörténetnek. Az állandó kiállítások jelentik a legfőbb vonzerőt a múzeum kínálatában. Az állandó képzőművészeti kiállítás leghangsúlyosabb része a múzeum díszterme, ahol Vágó Pál szegedi árvízi képe és Munkácsy Mihály „Honfoglalás” című nagy színvázlata foglalja el a terem két rövidebb oldalán a teljes falfelületet. A díszterem harmadik éke Mednyánszky László nagy méretű olajfestménye, a „Virágzó mandulafa”, mely eleven, szinte izzó koloritjával különös ékkő a Móra Ferenc Múzeum állandó képzőművészeti kiállításában. A díszterem fennmaradó falfelületein a szegedi piktúra és az alföldi festészet jellegzetes alkotóinak művei láthatók.

A Lucs – gyűjtemény egy elhivatott és jó ízlésű szegedi gyűjtő adományaként lett a múzeum egyik legvonzóbb attrakciója. A 19. század romantikus festészetéből és a huszadik század klasszikusá érett mestereitől származó igen szép válogatást találunk itt. Szinyei Merse Pál Madárdala, Mednyánszky Virágzó fája, Csók István Thámárja, a Glatz Oszkár-képek, a Szolnoki iskola mestereinek munkái még az izmusok előtti időszakot idézik föl. Az alföldi mesterek is kedvencei voltak a magas kort megélt műgyűjtőnek, igen szép Tornyai-képek mellett, Koszta-festmények képviselik ezt a jellegzetesen e tájhoz kötődő piktúrát. A Rippl-Rónai-kompozíciók, a Czóbel Csendélet és a négy híres Aba–Novák-kép pedig a modernebb festői irányzatok legjava vonulatát idézik föl.

Érdeemes felkeresni a Dóm téren az Egyházmegyei Múzeum és Kincstár állandó kiállítását, amelynek gyűjteménye az évszázadok során az egyházak tulajdonába került kegytárgyak, liturgiai szerepű ötvös remek, textilák, miseruhák, palástok és templomi szobrok bemutatása révén több évszázad egyházi művészetébe enged betekintést.

A Fekete Ház a Somogyi u. 13 sz. alatti épület 1857-ben épült, 1980 óta múzeum történeti osztálya működik benne. Imponálóan gazdag anyagot rejtenek az itteni gyűjtemények, különösen érdekes a várostörténeti és a textilgyűjtemény. Bútorok, iparművészeti remek, fegyverek, pecsétnyomók jelölik a főbb gyűjtőköröket. A sokféle izgalmas anyag gyakorta jelenik meg különböző tematikus kiállítások révén a Fekete Ház időszakos kiállításain.

Tóth Attila

F. Magister